

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2023-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], Nám. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou PETKOV & CO s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Ivan Petkov, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/56/2018-248 z 27. júna 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/19/2019 z 28. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/19/2019 z 28. apríla 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/19/2019 z 28. apríla 2021 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **726,32 eur** a zaplatiť jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. augusta 2021, prijatou na ďalšie konanie v celom rozsahu uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 116/2023-19 z 23. februára 2023, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva

na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a žiada náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní o zaplatenie sumy 1 716 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vystupuje v procesnej pozícii žalovanej. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14C/79/2016 z 28. septembra 2017 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi predmetnú sumu s príslušenstvom (IV. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu (V. výrok). Návrh sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zamietol (I., II., III. výrok).

3. O odvolaní sťažovateľky krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi predmetnú sumu (výrok IV) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok V). Vo zvyšku zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. O dovolaní sťažovateľky, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z väd podľa § 420 písm. e) a f) CSP, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti systematicky vymedzuje jednotlivé pochybenia všeobecných súdov s ústavnoprávnou relevanciou v troch relatívne samostatných častiach.

6. V prvej časti ústavnej sťažnosti „*Odopretie spravodlivosti nepreskúmaním napádaného rozsudku v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a na to nadväzujúce pochybenia v dovolacom konaní*“ sťažovateľka namieta, že krajský súd neposúdil dôvodnosť odvolania prizmou odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP (odkazujúc na bod 31 napadnutého rozsudku), a to v súvislosti s tvrdenou vecnou nesprávnosťou výrokov I., II., III. rozsudku okresného súdu (ktoré majú povahu uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), čo má mať vplyv na vecnú nesprávnosť a predčasnosť IV. výroku, ktorým rozhodol vo veci samej. Ďalej podrobne vysvetľuje právne dôvody, pre ktoré nemohla odvolaním napadnúť aj výroky I až III rozsudku okresného súdu [s poukazom na § 355 ods. 2 CSP *a contrario*, § 162 ods. 1 písm. a) CSP, § 164 CSP] a pre ktoré dôvodnosť odvolania proti výroku vo veci samej (IV. výrok) oprela o dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP, čím nepochybne vyjadrila svoje procesné požiadavky. Uvádza tak, že výroky I až III rozsudku okresného súdu napadla jediným so zákonom súladným a výslovne predpokladaným spôsobom – nepriamo tak, že napadla výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, okrem iného aj z dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP. Zdôrazňuje, že tento dôvod bol v odvolaní riadne uvedený. Napriek tomu odvolací súd neposúdil dôvodnosť odvolania podľa § 365 ods. 2 CSP a odmietol sa zaoberať namietanou vecnou nesprávnosťou výrokov I až III rozsudku okresného súdu. V dôsledku nesprávneho procesného postupu založeného na nesprávnej a svojvoľnej interpretácii a aplikácii podústavného práva krajský súd nerozhodol o celom odvolaní a odvolaniu tak odňal charakter účinného prostriedku nápravy. Sťažovateľka dodáva, že závery vyplývajúce z odôvodnenia

napadnutého rozsudku krajského súdu v bode 31 sú nepreskúmateľné (svojvoľné); k svojmu záveru súd neuviedol žiadnu právnu normu, ktorú by interpretoval a aplikoval, ani nezohľadnil výslovne uvedený § 365 ods. 1 CSP.

6.1. Na uvedené pochybenie nadväzuje pochybenie najvyššieho súdu, ktorý sa adekvátnym spôsobom nevysporiadal so zásadnou dovolacou argumentáciou sťažovateľky vzťahujúcou sa na predmetnú vadu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, prečo je argumentácia sťažovateľky v dovolaní nesprávna a prečo vada popísaná v dovolaní neobstojí [ako vada podľa § 420 písm. f) CSP]. Predmetnú vadu explicitne namietanú sťažovateľkou v dovolaní najvyšší súd nevzhladol ako relevantnú v rámci dovolacieho konania a v tomto smere je odôvodnenie arbitrárne pre nedostatok dôvodov a zmätočnosť. Odmietnutím dovolania sťažovateľky odoprel najvyšší súd dovolaniu charakter účinného právneho prostriedku nápravy (čl. 13 dohovoru).

7. V druhej časti ústavnej sťažnosti „*Vada predčasnosti napádaného rozsudku, porušenia pozitívneho záväzku štátu a z toho plynúce neposkytnutie materiálnej ochrany právom sťažovateľa*“ sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že existoval minimálne jeden dôvod na povinné prerušenie súdneho konania, ktorým je v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP skutočnosť, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“) vykonával v období od 19. decembra 2016 do 23. júla 2020 voči žalobcovi prešetrovanie a následne 23. júla 2020 začal konanie (vedené pod č. SK 0011/OZDOaVD) pre dôvodné podozrenie zo zneužívania dominantného postavenia žalobcom, a to aj vo forme uplatňovania neprimeraných cenových praktík. Sťažovateľka tvrdí, že ak súd nepreruší konanie, *de facto* aj *de iure* sám rozhoduje o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži (ktorú smie posudzovať len protimonopolný úrad), koná nad rámec svojej právomoci. V dôsledku uvedeného formuluje svoje právne závery vo vzťahu k postupu krajského súdu [(1.) sám neprerušil konanie, hoci bol na to dôvod, (2.) nepreskúmal prvostupňové rozhodnutie z dôvodu § 365 ods. 2 CSP a nezaoberal sa tým, či výkon práva žalobcu možno podriadiť pod príslušne ustanovenia Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zákona o ochrane hospodárskej súťaže, (3.) neaplikoval relevantnú právnu úpravu z oblasti hospodárskej súťaže, (4.) nedbal na ústavnú zásadu ochrany poctivej hospodárskej súťaže], ktorý svojím predčasným rozhodnutím zasiahol do legitímnych očakávaní sťažovateľky a odoprel jej právo na materiálnu súdnu ochranu (porušením procesných práv, zásahom do legitímnych očakávaní, porušením majetkových práv).

8. V tretej časti ústavnej sťažnosti „*Vady v procese dokazovania vo vzťahu k preukazovaniu*“ tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je vo vzťahu k procesu dokazovania, najmä v štádiu hodnotenia dôkazov, arbitrárny v takej miere, ktorá neoprávnene zasahuje do základných práv sťažovateľky. Namietala, že súdy vyvodili z vykonaných dôkazov skutkové závery, ktoré z týchto dôkazov nemožno objektívne pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov za žiadnych okolností vyvodit'. Tiež namietala, že súdy hodnotili výsledky vykonaného dokazovania selektívne, jednostranne na neprospech sťažovateľky, jej námietky ani dôkazné návrhy nevzali na zreteľ. Sťažovateľka podrobne sumarizuje svoju procesnú obranu v konaní pred všeobecnými súdmi týkajúcu sa väd dokazovania vo vzťahu k preukazovaniu (1.) aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, spochybňujúc mandát žalobcu ako orgánu kolektívnej správy, z dôvodu, že nepreukázal, ktorých oprávnených nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež, že sú to tie predmety ochrany, ktoré sťažovateľka v žalovanom období naozaj neoprávnene použila, a (2) základu a výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca nepreukázal existenciu nároku na vydanie bezdôvodného

odôvodnenia (ani čo sa týka dôvodu, ani výšky), a to primárne z dôvodu nepreukázania existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení sťažovateľky.

8.1. Explicitne namietané vady (postup v dokazovaní, pozn.) v dovolaní najvyšší súd nevzhladol ako relevantné v rámci dovolacieho konania. Naopak, sám ich svojím postupom a rozhodnutím ešte umocnil, keď uviedol, že vady dokazovania nezakladajú vadu zmätočnosti. Tento záver nekorešponduje s novšími závermi rozhodovacej praxe ústavného súdu (I. ÚS 6/2018, III. ÚS 90/2015).

III.

Vyjadrenie krajského súdu, najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

9. Na ústavnú sťažnosť reagoval predseda krajského súdu listom č. k. Spr 156/23 zo 14. marca 2023, ku ktorému bolo pripojené vyjadrenie predsedníčky občianskoprávneho senátu 16Co (zároveň sudkyne spravodajkyne), ktorý rozhodoval v danom odvolacom konaní, a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil.

10. Z tohto stanoviska predsedníčky senátu po formálnej stránke vyplýva, že sa jednotlivo vyjadruje k dôvodom vymedzeným v ústavnej sťažnosti.

10.1. Vo vzťahu k namietanému nepreskúmaniu rozsudku okresného súdu vo veci samej z dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP v spojení s § 389 ods. 2 CSP (posudzujúc danú námietku sťažovateľky materiálne) vysvetľuje, že senát 16Co krajského súdu nepovažoval predmetnú námietku sťažovateľky za takú, ktorá by spochybňovala vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej a spĺňala podmienku vady rozhodnutia v zmysle § 365 ods. 1 CSP, v dôsledku ktorého by pristúpil k zrušeniu rozhodnutia vo veci samej. Konkrétne, na podporu toho, že nebol daný dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, poukazuje na iné rozhodnutia krajského súdu v obdobných veciach (sp. zn. 12Co/69/2019, sp. zn. 14Co/74/2019, sp. zn. 15Co/113/2018), v ktorých vystupovali totožní účastníci, dodávajúc, že v tomto smere bola právnenému zástupcovi sťažovateľky uvedená argumentácia súdu známa (to, či sa žalobca dopustil zneužitia dominantného postavenia v rámci hospodárskej súťaže, nemá vplyv na odvolacie konanie, v ktorom sú posudzované iné otázky vyplývajúce zo súkromnoprávneho vzťahu) a navyše v čase, keď o návrhu na prerušenie konania okresný súd rozhodol, takéto konanie vedené na protimonopolnom úrade ešte neprebiehalo. Súčasne popisuje dôvody, pre ktoré nevzhladol ani na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Odvolací súd dodáva, že považoval uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie konania za správne (za také, ktoré nemajú priamy vplyv na meritórne rozhodnutie súdu) a uzatvára to tým, že ak sa sťažovateľka nestotožnila s postupom okresného súdu, nič jej nebránilo podať návrh na prerušenie konania v odvolacom konaní (dodávajúc, že v iných obdobných veciach tak právny zástupca sťažovateľky urobil) a takýmto spôsobom uplatniť svoj vplyv na výsledok konania.

10.2. Vo vzťahu k druhej časti ústavnej sťažnosti opakovane zdôrazňuje dôvody, pre ktoré krajský súd nevzhladol k prerušeniu konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP (začiatok správneho konania pred protimonopolným úradom, ktorému časovo predchádza vydanie rozhodnutia krajského súdu, dosiaľ neprávoplatné rozhodnutie protimonopolného úradu vo veci zneužitia dominantného

postavenia žalobcu) s poukazom na neskoršie rozhodnutia krajského súdu známe právnomu zástupcovi sťažovateľky.

10.3. Vo vzťahu k tretej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa vád dokazovania krajský súd odkázal na príslušné body svojho rozhodnutia a na podporu aplikácie a výkladu hmotnoprávnej úpravy v prejednávanej veci v otázke vecnej legitímácie žalobcu poukazuje na rozhodnutia jednotlivých krajských súdov vrátane vlastných rozhodnutí.

11. Napokon senát 16Co vyjadruje presvedčenie, že vo veci rozhodol zákonne a spravodlivo po dôslednom oboznámení sa so súdnym spisom okresného súdu.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

12. Na ústavnú sťažnosť reagoval aj najvyšší súd listom č. k. KP 3/2023-104, CPj 64/2023 z 9. marca 2023, v ktorom uviedol, že ponecháva rozhodnutie o ústavnej sťažnosti na úvahe ústavného súdu a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. K uvedenému listu bolo pripojené vyjadrenie predsedu senátu 1C, ktorý uvádza, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces, jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania nestačí. Sťažovateľka nepreukázala nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predseda senátu tiež konštatoval, že nezistil existenciu vady v zmysle § 420 písm. e) CSP. Rozhodnutie o sťažnosti ponecháva na úvahu ústavného súdu.

III.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

13. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. marca polemizuje a spochybňuje dôvodnosť jednotlivých argumentov sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti takto:

13.1. K argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa relevancie konania pred protimonopolným úradom pre konanie vo veci samej žalobca najprv poukazuje na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny (stanovenej v relevantnom období v dohodnutých licenčných zmluvách). Následne na podklade uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/187/2021 (v skutkovo a právne obdobnej veci, a to aj po vydaní dosiaľ neprávoplatného rozhodnutia protimonopolného úradu) trvá na tom, že posúdenie rozhodujúcej otázky pre rozhodnutie vo veci samej (zistenie, aká bola obvyklá licenčná odmena za používanie predmetov ochrany v správe zúčastnenej osoby) nebolo a nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo zo strany zúčastnenej osoby k zneužitiu dominantného postavenia, a teda rozhodnutie súdov nebolo a nie je závislé od výsledku konania pred protimonopolným úradom (keďže nie je cenový orgán oprávnený stanovovať ceny tovarov a služieb a rovnako nie je oprávnený určiť, aké licenčné odmeny sú primerané alebo obvyklé). V prejednávanej veci tak nebol daný dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP a ani dôvod na fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 164 CSP. Žalobca demonštratívne uvádza skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní pred všeobecnými súdmi, z ktorých je zjavné, že je to práve sťažovateľka, ktorá dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy, vedome a úmyselne poškodzuje práva žalobcu a ňou zastupovaných nositeľov práv. Postup sťažovateľky smeruje k tomu, aby jej protiprávne konanie nebolo postihované, čiže svojím postupom sleduje

zneužitie práva, čomu súd nemôže poskytnúť ochranu (s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/187/2019 z 9. júla 2020).

13.2. K obrane sťažovateľky o nepreukázaní uskutočnenia verejného prenosu žalobca uvádza, že dané tvrdenia sú v rozpore s priebehom konania pred všeobecnými súdmi a v rozpore s obsahom dôkazov predložených v konaní a skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo (verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení sťažovateľky, teda poskytovanie klientom funkčných televíznych prijímačov riadne vybavených televíznym signálom). Argumentácia sťažovateľky založená na nepodložených a účelových tvrdeniach je v rozpore s jej vlastnými verejnými vyhláseniami.

13.3. V ďalšej časti vyjadrenia prevláda obrana žalobcu voči argumentom sťažovateľky o údajnom nepreukázaní (žalobcom), že by mal vo svojej správe akýkoľvek predmet ochrany a že by sťažovateľka neoprávnene použila verejným prenosom akýkoľvek predmet ochrany v jeho správe. Žalobca v tejto súvislosti vysvetľuje účel a podstatu systému kolektívnej správy a inštitútu hromadnej licenčnej zmluvy, prostredníctvom ktorých je zabezpečená realizácia ochrany subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného a európskeho práva a zároveň je umožnený legálny prístup k používaniu predmetov ochrany používateľmi diel. Vychádzajúc z uvedeného, predstavuje požiadavka na predloženie zoznamov značného množstva nositeľov práv, zmlúv či predmetov ochrany rozpor s princípom kolektívnej správy, ako aj nadbytočnosť pre preukázanie nároku zúčastnenej osoby (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. II. ÚS 2186/14, bod 32). Poukazuje tiež na notoricky známu skutočnosť, že súčasťou každého verejného prenosu boli a museli byť diela (literárne, dramatické atď.), ku ktorým vykonáva správu žalobca. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo (alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou) k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. V tomto kontexte poukazuje aj na § 84 ods. 1 autorského zákona a tiež na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. k. C-367/2015 z 27. januára 2017. Vyjadruje sa tiež k argumentu sťažovateľky nálezom Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 3102/16 z 21. mája 2019, z ktorého má vyplývať, že zúčastnená osoba v konaní svoj nárok nepreukázala, avšak sťažovateľka nezohľadňuje skutkové okolnosti, za ktorých bol nález vydaný, cituje vytrhnuté ustanovenie nálezom a hrubo ich dezinterpretuje, pričom z daného nálezom výslovne vyplýva, že závery v ňom učené sa netýkajú prípadov verejného prenosu uskutočňovaného prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení prostredníctvom technických zariadení v izbách ubytovacích zariadení, čo je predmet tohto konania.

13.4. Žalobca v ďalších častiach svojho vyjadrenia polemizuje s tvrdením sťažovateľky o tom, že majetkové práva k audiovizuálnym dielam vykonávajú producenti, a tiež vyvracia tvrdenie sťažovateľky, že na určenie výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia, a to v rámci výkladu prvkov verejného prenosu v zmysle výkladu Súdneho dvora Európskej únie, resp. tvrdenie, že rozsah bezdôvodného obohatenia súvisí s obsadenosťou ubytovacieho zariadenia sťažovateľky. Žalobca uvádza, že v konaní riadne tvrdil a preukázal existenciu novej verejnosti v ubytovacom zariadení sťažovateľky, pričom túto skutočnosť sťažovateľka v priebehu celého konania procesne účinne nepoprela, a súčasne dodáva, že pre úspešné uplatnenie žalovaného nároku v žalobou uplatnenej výške ani nie je potrebné preukázať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia (nejde

o kritérium, ktoré bolo v obvyklej licenčnej odmene zohľadňované). Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bolo potrebné (zo strany sťažovateľky) mať uzatvorenú licenčnú zmluvu, že túto neuzatvorila a používala predmety ochrany spravované zúčastnenou osobou neoprávnené, čo preukázané bolo. Ďalšou relevantnou skutočnosťou bolo preukázanie obvyklej licenčnej odmeny. Žalobca tak mal svoj nárok riadne preukázaný, čo sa týka dôvodu aj výšky.

13.5. Napokon zúčastnená osoba poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 101/2011 z 24. marca 2011, ako aj na rozhodovacie prax súdov v celej Slovenskej republike, keď v skutkovo a právne obdobných sporoch bolo žalobcovi vo viac ako sto sporoch plne vyhovené, a to aj pri obdobnej argumentácii žalovaných v daných konaniach, akou argumentuje aj sťažovateľka. Súčasne poukazuje aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 556/2021, ktorým ústavný súd v skutkovo a právne obdobnej veci odmietol ústavnú sťažnosť iného sťažovateľa (zastúpenej tým istým právnym zástupcom), uplatňujúc obdobnú argumentáciu ako zjavne neopodstatnenú.

14. V závere žalobca konštatuje, že ústavná sťažnosť je v celom rozsahu nedôvodná, v konaní bola preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia, ako aj nárok, čo sa týka dôvodu a výšky. Preto žiada ústavný súd, aby vydal nález, ktorým ústavnej sťažnosti nevyhovie.

III.4. Replika sťažovateľky:

15. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 30. marca 2023 reaguje na jednotlivé vyjadrenia odporcov a zúčastnenej osoby takto:

15.1. K vyjadreniu krajského súdu uvádza, že zotrváva na svojom tvrdení o arbitrárnosti postupu krajského súdu nepreskúmaním I. až III. výroku rozsudku okresného súdu. Vysvetľuje, v čom spočíva nesprávnosť tvrdenia týkajúceho sa žiadneho vplyvu výsledku správneho konania pred protimonopolným úradom na nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a v čom nesprávnosť argumentácie o možnosti sťažovateľky podať návrh na prerušenie konania aj v odvolacom konaní. V ostatnom poukazuje na argumentáciu uplatnenú vo svojej ústavnej sťažnosti a na časť III. repliky.

15.2. K vyjadreniu najvyššieho súdu uvádza, že obsahuje iba všeobecné stručné vyjadrenie, nepredkladá žiadne protiargumenty adekvátne spochybňujúce dôvodnosť ústavnej sťažnosti. K jedinému argumentu o tom, že pochybenia nemajú ústavnú intenzitu, pretože jedno izolované porušenie nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces, sťažovateľ uvádza, že v dovolaní ani v ústavnej sťažnosti nebolo namietané jedno bagateľné izolované porušenie; sťažovateľka v odvolacom, ako aj v dovolacom konaní poukazovala na viaceré pochybenia z ústavného hľadiska fatálne a neakceptovateľné (či už jednotlivito a izolovane alebo aj vo vzájomných súvislostiach). Námietky v ústavnej sťažnosti majú ústavnú intenzitu, sú relevantné a dôvodné.

15.3. K vyjadreniu zúčastnenej osoby sťažovateľka v replike akcentuje priložené rozhodnutie protimonopolného úradu č. k. 2022/DOZ/POK/2/12 z 23. februára 2022 (dosiaľ neprávoplatné, pozn.), ktorým rozhodol, že žalobca uplatňoval neprimerané ceny pri poskytovaní licenčných služieb používateľom autorských diel v odbore verejný prenos (prostredníctvom zvukovoobrazového, ako aj zvukového prijímača) v izbách ubytovacích zariadení v danom období a toto konanie v zmysle príslušných ustanovení Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy

Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 350/2016 Z. z. klasifikoval ako zneužitie dominantného postavenia, ktoré je zakázané (I. výrok). V dôsledku tohto konania bola žalobcovi uložená pokuta. Na podklade tohto neprávoplatného rozhodnutia správneho orgánu sťažovateľka uvádza:

- a) výška odmien bola v prvom kroku neprimeraná už sama osebe, a zásadným kritériom v druhom kroku bolo aj to, že žalobca absolútne nezohľadňoval obsadenosť (ak ubytovacie zariadenie nevie, či vôbec obsadenosť bude mať, licencia pre takéto zariadenie nemá ekonomickú hodnotu);
- b) uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od neprimerane vysokých licenčných odmien, je výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka *a contrario*);
- c) skutočnosti uvedené v rozhodnutí protimonopolného úradu mohli mať vplyv na výsledok sporu sťažovateľky a opačný názor súdov je nesprávny, pričom táto nesprávnosť je tak závažná s ústavnoprávnou relevanciou, keďže vyplynula z ignorancie ústavnej zásady ochrany hospodárskej súťaže;
- d) sťažovateľka vyzdvihuje postup Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19Co/154/2019 (v právne a skutkovo obdobnom spore), ktorý ako jediný na území Slovenskej republiky v doterajšej praxi právoplatne prerušil konanie do skončenia správneho konania pred protimonopolným úradom;
- e) žalobca v konaní nepreukázal reálnu obsadenosť ubytovacích zariadení ako podstatnú skutočnosť (na neobsadených izbách objektívne nemôže dochádzať k verejnému prenosu, keďže v nich nie je prítomná verejnosť) potrebnú pre prijatie záveru o dôvodnosti žaloby, čo sa týka základu aj rozsahu (výšky); na podporu svojho tvrdenia poukazuje na rozhodovaciu prax orgánov ochrany hospodárskej súťaže v Českej republike (rozhodnutie Úradu pro ochranu hospodárske souteže ČR č. k. ÚHOS-R0002/2020/HS), na rozsudky Okresného súdu Banská Bystrica (hoci boli zrušené odvolacím súdom, obsahovo korešpondovali s rozhodnutím českého správneho orgánu uvedeného vyššie), ako aj na rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 8Ca/11/2017 (zamietnutie žaloby žalobcu z dôvodu nepreukázania existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstatu civilnoprávneho sporu pred konajúcimi súdmi predstavuje nárok žalobcu ako organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý mal vzniknúť neoprávneným používaním predmetov ochrany (v správe žalobcu) zo strany sťažovateľky verejným prenosom technickými prostriedkami v ňou prevádzkovanom ubytovacom zariadení, t. j. bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, teda bez uzatvorenej licenčnej zmluvy a bez zaplatenia licenčnej odmeny. Sťažovateľka v rámci svojej procesnej obrany pred konajúcimi súdmi rozporovala dôvodnosť žalovaného nároku (najmä nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nepreukázanie existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení sťažovateľky) a správnosť jeho výšky s poukazom na monopolné postavenie žalobcu na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel a zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien (rozpor s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súčasne sa domáhala návrhov na prerušenie konania.

17. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1

dohovoru), ako aj práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy majetkových práv na použitie diel autorov z titulu vydania bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom. Zároveň boli porušené totožné práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ňou podané dovolanie odmietnuté ako neprípustné.

IV.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Podstata sporu sťažovateľky v dovolacom konaní predstavuje (I.) námietku odňatia spravodlivosti v odvolacom konaní tým, že odvolací súd na základe odvolania nepreskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v takom rozsahu a z takých dôvodov, ako sťažovateľka žiadala (podľa § 365 ods. 2 CSP v súvislosti s tvrdenou vecnou nesprávnosťou výrokov I, II, III rozsudku okresného súdu), ako aj (II.) námietku nedostatočného vysporiadania sa so zásadnou argumentáciou sťažovateľky a nevykonanie ňou navrhnutého dokazovania [§ 420 písm. f) CSP], ako aj (III.) námietku odňatia práva sťažovateľky na správne obsadený súd nepodaním prejudiciálnej otázky na Súdny dvor Európskej únie [§ 420 písm. e) CSP].

19. Zo sťažostnej argumentácie obsiahnutej v bodoch 6.1. a 8.1. tohto nálezu možno ustáliť, že kľúčovou námietkou sťažovateľky, ktorou spochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, je vo svojej podstate *absencia* jasných a zrozumiteľných odpovedí na právne a skutkovo relevantné otázky (explicitne namietané v dovolaní, pozn.) súvisiace s uplatnením jej procesnej obrany v danom civilnoprávnom konaní proti nárokom protistrany. Kľúčová sťažostná argumentácia tak predstavuje námietku zjavnej neodôvodnenosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

20. Ústavný súd stabilne judikuje, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavne štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávných princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

21. Úlohou ústavného súdu v rámci rozhodovania o príslušnej časti ústavnej sťažnosti je tak posúdenie, či kvalita odôvodnenia napadnutého uznesenia vyhovuje ústavnoprávnym požiadavkám vyplývajúcim z jeho judikatúry, konkrétne v tom, či napadnuté súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty sťažovateľky a či jej dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (m. m. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). V opačnom prípade (s osobitným ohľadom na zásadné ľudsko-právne východisko pri aplikácii procesných zásad spravodlivého procesu) bude zjavne neodôvodnené konanie, rozhodovanie či postup všeobecného súdu podrobené kritike spojenej s vyhovením ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 549/2021).

22. Pri ústavnoprávnom prieskume obsahu napadnutého uznesenia ústavnému súdu hneď v úvode neunikla istá miera nesústredenosti a nedôslednosti premietnutá v naratívnej časti odôvodnenia

(bod 2 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), v ktorej je nesprávne prezentovaná dovolacia námietka sťažovateľky (pravdepodobne v dôsledku nepozornosti súdu, pozn.) v kontexte uvedeného § 2 Občianskeho zákonníka („...súdy sa riadne nevysporiadali s prípadnou (ne) aplikáciou § 2 Občianskeho zákonníka...“), pričom z obsahu dovolania vyplýva námietka nevysporiadania sa konajúcich súdov nižšej inštancie s aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (napr. na s. 19 dovolania). Ústavný súd tiež identifikoval značne zjednodušený spôsob prezentovania dovolacích námietok sťažovateľky (konkretizovaných v rozsahu 20 strán dovolania, pozn.) tým, že ich podriadil pod pojem „kardinálne námietky“ a to bez toho, aby jednotlivé námietky aspoň pomenoval či systematicky vytriedil. Týmto prístupom sa najvyššiemu súdu nepodarilo analyticky zachytiť stav danej problematiky.

23. Naratívna časť v odôvodnení súdneho rozhodnutia by mala pre súd predstavovať kvalitatívny základ pre „kryštalizáciu“ ďalšieho myšlienkového a analyticko-syntetického postupu súdu s cieľom identifikovať a následne vyabstrahovať podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, s ktorými je nevyhnutné sa hlbšie a kontinuálne zaoberať, a to v záujme rešpektovania jednej z kľúčových záruk spravodlivého procesu, ktorým je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

24. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd ďalej zistil, že ťažisková časť stručného odôvodnenia (v kontexte bodu 25 tohto nálezu, pozn.) predstavuje odkazy na svoju vlastnú judikatúru, resp. judikatúru ústavného súdu, z ktorej vplývajú všeobecné právne východiská pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania (bod 10 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), z ktorých je však značná časť prekonaná novšou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu.

24.1. Najvyšší súd sa so zreteľom na povahu dovolacích námietok nevysporiadal so svojou novšou judikatúrou (napr. 5 Cdo 57/2019, 2 Cdo 100/2018, 4 Cdo 3/2019, 4Cdo/125/2019, 4 Cdo/120/2019, 1 Obdo/7/2018), ktorá nezužuje pojem procesný postup len na proces pred vydaním meritórneho rozhodnutia a podľa ktorej je „súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov žalobcu, prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.)“. Podľa týchto rozhodnutí „nerespektovanie tohto kogentného ustanovenia nesporne zakladá prípustnosť i dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.“. Tento názor prevažuje aj v judikatúre ústavného súdu (III. ÚS 559/2018, II. ÚS 120/2020, I. ÚS 235/2020).

24.2. Vo vzťahu k zdržanlivosti najvyššieho súdu k preskúvaniu hodnotenia dôkazov ústavný súd pripomína, že v zmysle svojej aktuálnej judikatúry (III. ÚS 104/2022) preskúmanie logickej, funkčnej, teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces, a teda preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je preskúmanie procesného postupu súdu. Vo vzťahu k nevykonaniu navrhnutého dôkazu je potrebné poukázať na novšiu judikatúru najvyššieho súdu (4Cdo 100/2018, 5 Cdo/122/2019, 5 Cdo/202/2018, 7 Cdo/205/2019), ktorá takýto prieskum pripúšťa.

25. Civilný sporový poriadok v § 451 ods. 3 síce dovoľuje najvyššiemu súdu odôvodniť uznesenie o odmietnutí dovolania stručne. V dôsledku nedostatočnosti takéhoto odôvodnenia však nesmie dochádzať k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň musí v záujme napĺňania princípu

právnej istoty a predvídateľnosti práva obsahovať také údaje, ktoré aj tretím osobám sprostredkuje skutkový stav a právne posúdenie (porovnaj *Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s 1438).*

26. Odôvodnenie napadnutého uznesenia o odmietnutí dovolania z dôvodu § 420 písm. f) CSP tieto základné požiadavky nespĺňa. Odôvodnenie, ktoré len všeobecným spôsobom konštatuje potrebu hodnotenia konkrétnych porušení procesných práv v kontexte celého súdneho konania, ktoré ďalej uvádza, že jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania nestačí (bod 11 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), a ktoré napokon najvyšší súd uzavrel tak, že sťažovateľka nepreukázala nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bola vylúčená z uskutočňovania jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP (bod 12 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), *bez* akejkol'vek odpovede na konkrétne námietky sťažovateľky v dovolaní a *bez* akéhokoľvek adresného zhodnotenia právnej a logickej konzistentnosti dôvodov dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, nemôže učiniť zadosť požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súlade s právom na spravodlivý proces. Ústavný súd s istým zveličením dodáva, že takéto odôvodnenie (bod 11 a 12 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) týkajúce sa dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) či e) CSP by mohlo byť paušálne použité aj v akomkoľvek inom rozhodnutí odmietajúcom dovolanie.

27. Uvedený nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu preto spôsobuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vykazuje znaky formálnosti, a preto ho v podmienkach daných účinnou ochranou základných práv a slobôd strany v spore nemožno akceptovať ako ústavne súladné, keďže nespĺňa minimálne požiadavky, ktoré sú na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kladené. Absencia relevantných myšlienkových úvah, analytickej a hodnotiacej činnosti a tým neriešenie konkrétne nastolených skutkových a právnych otázok, prostredníctvom ktorých by relevantne vysvetlil, akým spôsobom dospel k záveru o odmietnutí dovolania, robí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zjavne neodôvodneným, nepresvedčivým a ústavne neudržateľným z hľadiska naplnenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Ústavný súd tak považuje námietku sťažovateľky o nedostatku dôvodov v napadnutom uznesení za opodstatnenú, a preto uzatvára, že postup právneho posudzovania prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) a písm. e) CSP a jeho popísanie v odôvodnení sú nedostatočné. Vzhľadom na uvedené došlo v predmetnom dovolacom konaní vydaním napadnutého uznesenia k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

29. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou najvyššieho súdu podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu znova prerokovať, v okolnostiach prípadu sa dôsledne vyrovnáť s jeho obsahom a, riadiac sa právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze (§ 134

ods. 1 zákona o ústavnom súde), opätovne rozhodnúť o dovolaní, rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

30. Sťažovateľka popri primárnej námietke zjavnej neodôvodnenosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu namieta aj porušenie ústavnej zásady rovnosti účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy). Podstata tohto základného práva spočíva v tom, že strany civilného sporového konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia sporovej strany (porovnaj PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Sťažovateľka porušenie práva rovnosti v dovolacom konaní odvádza z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v podobe zachovania princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, ako aj v podobe zabránenia výskytu svojvôle súdov nižšieho stupňa v procese hodnotenia dôkazov. Tieto tvrdenia samy osebe nepostačujú na záver o tom, že aj v dovolacom konaní došlo k porušeniu rovnosti strán. Sťažovateľka dostatočným spôsobom neuviedla konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu práva na rovnosť v dovolacom konaní, v čom konkrétne mal dovolací súd nevyvážene a nerovne pristupovať k stranám sporu, prípadne aké konkrétne práva boli sťažovateľke odopreté porušením rovnosti.

31. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru zakotvujúceho právo na účinný prostriedok nápravy pred národným orgánom ústavný súd konštatuje, že v prejednávanom prípade sťažovateľka dosiahla zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podaním ústavnej sťažnosti, preto v jej prípade nemožno uvažovať o prípadnej absencii účinného prostriedku nápravy. Z tohto dôvodu ústavný súd nekonštatoval ani porušenie práva sťažovateľky v zmysle čl. 13 dohovoru.

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:

33. Podstatou tejto časti ústavnej sťažnosti je najmä presvedčenie sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v dôsledku arbitrárnosti nepreskúmania I. až III. výroku rozsudku okresného súdu (bod 31 napadnutého rozsudku krajského súdu), arbitrárnosti hodnotenia dôkazov (v kontexte selektívnosti a jednostrannosti), ako aj presvedčenie o nerešpektovaní relevantnej právnej úpravy z oblasti hospodárskej súťaže.

34. Ústavný súd už viackrát vo svojej doterajšej judikatúre vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ neskončeného súdneho konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľky až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09). Rovnako ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

35. V súlade s doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08), majú na zreteli princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd, ústavný súd vychádza z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie sa otvára priestor na to, aby sa všeobecný súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedených práv podoprených ústavnými princípmi, ktoré sú imanentnou súčasťou základných práv a slobôd (II. ÚS 18/2021).

36. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka sa ochrany svojich základných práv a slobôd môže domôcť pred najvyšším súdom v dovolacom konaní, ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu jej základných práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu nevyhovet (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 726,32 eur s DPH (bod 3 výroku tohto nálezu).

38. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti (v roku 2021) a vyjadrenie (v roku 2023). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon, za dva úkony sumu 384,08 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovený odmena spolu s režijným paušálom 12,52 eur predstavuje sumu 221,19 eur za jeden úkon. Ústavný súd priznanú odmenu vo výške 605,27 eur zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 121, 05 eur, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 20. apríla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu